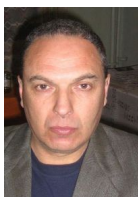

Nevoia prezentă de civilitate

Scris de George Petrovai

Joi, 13 Decembrie 2012 10:31 - Ultima actualizare Joi, 13 Decembrie 2012 10:39

Nicăieri în lumea asta largă nu cred că o ființă normală se poate plânge de un exces de amabilitate și politețe din partea semenilor. Dimpotrivă, oricând și oriunde este loc de mai bine, că doar asta-i alcătuirea paradoxală a omului: binele coexistă cu răul, dragostea cu ura, adevărul cu minciuna, blândețea cu violența și politețea cu mârlnia.

Dat fiind că sufletul și inima fiecăruia dintre noi se dovedesc adăposturi trainice și primitoare deopotrivă pentru îngeri și demoni, este de la sine înțeles că neîncetat trebuie să ne preocupăm grija pentru ordinea și curățenia lăuntrică. Căci una este să te lași dominat de impulsuri sălbatice, impulsuri a căror dezlănțuire fără frâu nu poate să nu te pună într-o postură jenantă, și cu totul altceva este să dovedești în momentele explozive că poți să-ți stăpânești nervii și să-ți controlezi reacțiile primitive, într-un cuvânt că ești un om binecrescut.

Este adevărat că, acum ca și altădată, pentru mulți dintre semeni civilitatea înseamnă doar o mască agreabilă și zâmbitoare, pe care o poartă cu eleganța unor oameni de lume și sub care-și dosesc cu dibăcie hăurile minciunii și ipocriziei, lăcomiei și zgârceniei, necinstei și neomeniei.

Dar la fel de adevărat este că oamenii normali dintr-o societate echilibrată nu așteaptă să li se impună o conduită civilizată prin admonestări, amenințări, amenzi și instituții corecționale, și cu toate astea ei să persiste în atitudinea lor josnic-sfidătoare, posibil chiar amenințătoare la adresa a tot ce-i înconjură: familie, colegi, instituții, legi, bunuri publice, țară.

Asemenea însușiri lăudabile li se inoculează sugarilor prin laptele supt de la mamele lor, lapte îndulcit prin bun-simț, dragoste și duioșie maternă, iar mai apoi prin acțiunea conjugată a celor doi factori esențiali pentru formarea caracterelor tinere, respectiv pentru corectarea caracterelor mai nărăvașe – educație atentă și credință întăritoare!

Firește că nici o societate, oricât ar fi ea de prosperă și civilizată, nu este scutită de serioase bătăi de cap cu răufăcătorii și nelegiuții pe care-i zămislește. Iată, bunăoară, societățile Apusului. Toate se lăfăie în osânză și comoditate, dar toate se confruntă în același timp cu insolubile probleme datorate cruzimii tâșnită din ambiții și din goana după confort, ori suferinței atroce născută din lipsa de înțelepciune. Căci nestăpânirea și necumpătarea ajung până la urmă să fie plătite mult mai scump decât indolența ori nepriceperea, și – așa cum bine spunea Ecclesiastul – prea târziu ne dăm seama că totul este deșertăciune și goană după vânt...

Dar pînă ce vom ajunge la înțelepciunea lui Solomon, o înțelepciune impregnată cu serioase doze de plictiseală față de bunurile și plăcerile vieții, ce neconținut s-au așternut la picioare, trebuie să admitem că o guvernare este suportabilă atunci când majoritatea cetățenilor o tolerează, ba chiar se arată mulțumiți de ea, și că o societate devine prosperă doar atunci când membrilor săi li se cere stăruitor să-și întrebuițeze cu folos timpul și spațiul de mișcare ce le revine în conformitate cu legile scrise ale acelei țări și cu legile nescrise ale omeniei.

...Dar România? Aici nevoia de civilitate este mai acută ca oricând. Și asta deoarece legile sunt nepermis de îngăduitoare cu tâlharii și răufăcătorii de sus și de jos (îndeosebi cu cei de sus), de parcă cei care le-au elaborat, s-au gândit la ei înșiși după expirarea imunității și pierderea privilegiilor de care se bucură pe perioada mandatului.

Apoi că pușcăriile românești au devenit adevărate case de odihnă pentru plevușca nelegiuților, unde aceștia se îndoapă pe rupte și lucrează când au chef, ba chiar își permit să se răzvrătească atunci când în conducerea acestor așezăminte se fac schimbări neagreate de ei.

În ceea ce-i privește pe marii rechini, ei bine, cu foarte puține excepții (Adrian Năstase, de pildă) aceștia scapă de detenție, ba chiar o întind din țară (vezi cazul Omar Haysam) atunci când – în cârdășie cu unii medici și cu anumiți reprezentanți ai autorităților – ei hotărăsc că prețioasa lor sănătate nu le permite să suporte regimul penitenciar, oricât ar fi acesta de blând...

Drept este că mulți dintre românii care lucrează în străinătate nu asimilează de-acolo ceea ce-i bun, căci vin în România și-și deversează pe unde se nimerește (străzi, baruri, parcuri etc.) întreaga mizerie, de care nici vorbă să se poată descotorosi în țările apusene așa cum le

Nevoia presantă de civilitate

Scris de George Petrovai

Joi, 13 Decembrie 2012 10:31 - Ultima actualizare Joi, 13 Decembrie 2012 10:39

poftește inima.

Și încă ceva. După cum îmi mărturisea un polițist foarte cătrănit, spiritul civic al românilor este practic egal cu zero: Din comoditate, ori poate de teama represaliilor, pur și simplu cetățenii refuză să se constituie în martori împotriva răufăcătorilor dovediți!

Sighetul Marmației,

George Petrovai

9 dec. 2012